

Alleg 203.

Sprawozdanie

komisyi podatkowej o sprawozdaniu Wydziału krajowego dotyczącem przedłużenia ustawy krajowej z 20 marca 1891 o poborze krajowych opłat konsumcyjnych.

Wysoki Sejmie!

Z dniem 31. grudnia r. b. przestaje obowiązywać ustawa o krajowych opłatach konsumcyjnych.

Wydział krajowy czyni zatem wniosek w sprawozdaniu przytoczonym na wstępie.

By Wysoki Sejm rzeczoną ustawę ponownie uchwalić raczył, a to utrzymując nadal w dotychczasowej wysokości opłatę od piwa, tudzież 30% dodatek do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu, zacieru winnego i moszczu owocowego.

Ponadto zaś uzupełnił dziś obowiązującą ustawę postanowieniem, nakładającem krajową opłatę konsumcyjną, na gorące palone spirytusowe płyny w wysokości 3 et. od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu, a w konsekwencyi tego postanowienia dotychczasową krajową opłatę konsumcyjną od rumu, araku, koniaku, likieru, jako też wszelkich innych słodzonych napojów, podwyższył z jednego zł. od hektolitra bez różnicy stopnia na cztery zł. w. a.

Sprawa ponowienia ustawy o krajowych opłatach konsumcyjnych, jednomyślnie uznaną została przez komisję podatkową jako rzecz ekonomicznie wskazaną a potrzebom gospodarstwa finansowego w kraju odpowiadającą. Podniesiono atoli i to nader stanowczo, iż dotychczasowy pobór, t. j. przez ich wydzierżawianie pojedynczym przedsiębiorcom w miejscowościach, w których podobne opłaty na rzecz gmin nie istnieją i nie mogą być pobierane, nastęrcza poważne obawy, co do możności utrzymania w dzisiejszej wysokości kwoty pobieranego czynszu dzierżawnego. Obawy te wyraża również Wydział krajowy w swem sprawozdaniu.

Licząc się jednak z niemi i zdając sobie sprawę jak dotkliwem dla funduszu krajowego, byłby ubytek dochodu z krajowych opłat konsumcyjnych, sądzi Wydział krajowy, że jedyne m środkiem prevencyjnym w tym razie — jest rozszerzenie opłat i na wódkę; a więc podniesienie dochodu do tej wysokości, iżby ewentualne wprowadzenie ścisłej kontroli co ich do uiszczenia, z uwagi na ztąd wynikające koszta, ekonomicznie usprawiedliwionem być mogło.

Przy dzisiejszych bowiem dochodach, wprowadzenie tej kontroli, na wzór istniejącej w innych, krajach koronnych, pochłonęłoby większą połowę dochodów, a przeto wykaczałoby przeciw pierwszej i najgłówniejszej zasadzie podatkowości. Komisya podatkowa niezapoznając

bynajmniej trafności tuż co podniesionych motywów, mniema jednak, że w tym razie niemal decydującą powinna być odpowiedź na pytanie, jak ma być użyta zwyczajka w dochodach z krajowych opłat konsumcyjnych? Czem usprawiedliwiony nowy ten ciężar, który na konsumcyę napoju w stosunkach klimatycznych kraju naszego często niezbędnych Wydział krajowy nałożyć proponuje.

Obecni na posiedzeniu komisji wiceprezes Wydziału krajowego, jakoteż członkowie jego pp. Romanowicz i Dr. Sawczak, jednoznacznie oświadczyli, iż Wydział krajowy gotów jest w razie gdy Wysoki Sejm wnioski jego zaakceptuje, połowę spodziewanego czystego dochodu z krajowych opłat konsumcyjnych, o ile te ustanowione zostaną w wysokości przezeń proponowanej, użyć na dalsze niżenie dodatków krajowych.

Po tej odpowiedzi, którą komisja z zadowoleniem do wiadomości przyjęła, i w myśl której Wysokiemu Sejmowi uchwałę ad B. i rezolucyę ad C. do uchwały przedstawia, pozostały jeszcze dwa nader ważne pytania do rozbioru:

1. Czy i o ile krajowy fundusz propinacyjny, nie dozna ubytków znacznych w swych dochodach?

2. Czy i o ile produkcya wódki, a więc najgłówniejszy przemysł rolniczy w kraju przez wprowadzenie opłaty konsumcyjnej na wódkę, nie ucierpi?

Dwa te pytania, lubo oddzielnie postawione, stoją jednak z sobą w nierozzerwalnym związku. Dochody bowiem propinacyjne, jak niemniej krajowa produkcya wódki, ucierpiećby mogły jedynie w tym wypadku, gdyby proponowana opłata od wódki dzisiejszą jej konsumcyę zmniejszyła.

Odpowiedzi co do tych pytań, w szczególności zaś co do pytania o ile nałożenie opłaty w wysokości 3 ct. od Hektolitra i każdego stopnia alkoholu, oddziałaloby obniżająco na dochody z propinacji, otrzymane od osób w sprawach propinacyjnych praktycznie poinformowanych, ztreszczają się w konkluzji, że jakkolwiek nie jest wykluczonem, iż bezpośrednio po wprowadzeniu tej opłaty, zwłaszcza gdyby szynkarze usiłowali ją wyzyskać z znacznym zyskiem dla siebie, pewne zmniejszenie konsumcyi wódki nastąpić może; to jednak biorąc na uwagę w jakich ułamkach centowych cena napoju tego przy drobnej sprzedaży faktycznie podwyższoną by była, dopuszczalne zmniejszenia konsumcyi, jedynie jako krótko przejściowe oceniać należy. W tej odpowiedzi, którą większość komisji podziela, mieści się i odpowiedź na pytanie o ile wprowadzenie proponowanej opłaty od wódki na jej produkcyę oddziałać może.

Nie należy bowiem dopuszczalnego ubytku, w konsumcyi wódki w razie uchwalenia wniosków Wydziału krajowego, oceniać miarą owych ubytków w konsumcyi tego napoju, które spowodowała reforma opodatkowania wódki w 1888 roku — pomiędzy podwyższeniem ówczesnym ceny wódki, które wynosiło 200% — a dziś proponowanem które czyni 6% — zachodzi różnica tak wielka i znacząca, iż niemal nchyła ona wszelkie porównanie i analogję.

Lecz jeżeli obowiązkiem komisji podatkowej było, wziąć pod ścisłą rozważę, wszelkie ujemne strony proponowanej opłaty — to niemniej poczuwa się ona do obowiązku podnieść i jej dodatność.

A więc, przedewszystkiem zabezpieczenie funduszowi krajowemu nadal dochodu z tych opłat — zawarunkowanych niejako ich rozszerzeniem i na wódkę.

Otworzenie nowego źródła dochodu dla funduszu krajowego, ważnego na dziś lecz ważniejszego i donioślejszego dla niedalekiej już przyszłości.

Wreszcie możność obniżenia dodatków do podatków przez wprowadzenie nowej opłaty spożywczej, dobrowolnie niszczonej, dotyczącej w równej mierze ogółu ludności, zatem zarówno tej, która się przyczynia do pokrycia wydatków krajowych jakoteż i tej, która korzystając ze wszelkich urządzeń samorządu krajowego, do pokrycia tych kosztów w niczem nie kontrybuje.

Óto dodatnie strony wniosku Wydziału krajowego, które przeciwstawiając możliwym lecz tylko przejściowym ubytkom, komisya podatkowa nie może jak tylko zalecić Wys. Sejmowi uchwalenie proponowanej ustawy.

Kończąc sprawozdanie niniejsze, przedkłada komisya Wysokiemu Sejmowi projekt do ustawy o opłatach konsumcyjnych, zmieniony na podstawie przeprowadzonych rokowań z c. k. Rządem, zasadniczo jedynie przez ścisłe określenie czasu trwania ustawy, formalnie zaś pod względem stylistycznym, które to stylistyczne poprawki nie zmieniają w niczem proponowanych przez Wydział krajowy postanowień.

Wysoki Sejm raczy uchwalić.

Projekt ustawy ad A.

Powziąć uchwałę ad B.

Uchwalić rezolucję ad C.

Lwów dnia 7. Lutego 1894 r.

Zastępca przewodniczącego:

Szeptycki.

Sprawozdawca:

Abrahamowicz.

Ustawa

z dnia dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem
Krakowskiem o poborze krajowych opłat konsumcyjnych,

Zgodnie z uchwałą Sejmu mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Od płynów w niniejszej ustawie wyszczególnionych, a w kraju spożywaanych, pobierane będą na rzecz funduszu krajowego opłaty konsumcyjne, tudzież dodatki do pobieranych na rzecz skarbu państwa podatków konsumcyjnych.

§. 2.

W obrębie kraju całego pobierany będzie 30% dodatek krajowy do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego tudzież moszczu owocowego.

§. 3.

W okręgach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa podlegać będą krajowej opłacie konsumcyjnej.

1. Gorące palone spirytusowe płyny, których zawartość alkoholu przepisany alkoholometrem oznaczoną być może, (z wyjątkiem araku, rumu i koniaku) przy ich wprowadzeniu

do spożycia w obręb linii akcyzowej; dalej przy wyprowadzeniu tych płynów na ten sam cel, ze składu wolnego lub podlegającej opłacie konsumcyjnej gorzelnii, położonych w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, a to w kwocie 3 centów (sześć groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu, według studzielnego alkoholometra (Hektolitrostopień alkoholu, liter alkoholu), i w tej samej wysokości pobieraną będzie opłata, jako dodatek do państwowej opłaty produkcyjnej od gorzelnii tej opłacie w myśl ust. państwowej z 20. czerwca 1888 podlegających, a w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa położonych.

2. Rum, arak, koniak, likier jako też wszystkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu, przy wprowadzeniu w obręb linii akcyzowej Lwowa i Krakowa w kwocie 4 złr. (ośm koron) od każdego hektolitra.

3. Piwo wszelkiego rodzaju tak przy wprowadzeniu jak i przy wyrobie w kwocie pięćdziesięciu centów (jednej korony) od hektolitra.

Krajowe opłaty konsumcyjne, pobrane w oznaczonych okręgach akcyzowych, będą zwracane (restytuowane) w tych samych wypadkach i w tym samym stosunku, w jakim zwracane bywają wedle istniejących przepisów opłaty, względnie dodatki gminne.

§. 4.

We wszystkich innych miejscowościach kraju podlegać będą krajowym opłatom konsumcyjnym:

1. Gorące palone spirytusowe płyny, — których zawartość alkoholu przepisany alkoholometrem oznaczoną być może, (z wyjątkiem rumu, araku i koniaku) w kwocie 3 ct. w. a. (sześć groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu według studzielnego alkoholometra (hektolitro-stopień alkoholu, litra alkoholu).

2. rum, arak, koniak, likier, tudzież wszelkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu, w kwocie 4 złr. (osiem koron) od hektolitra.

§. 5.

Krajowe opłaty konsumcyjne, wyszczególnione w §. 4. nie mogą obciążać ani produkcji ani handlu, przeto opłaty te nie mogą być pobierane ani przy wyrobie palonych gorących spirytusowych płynów i piwa ani też przy tychże wprowadzeniu do miejscowości lub w obręb kraju.

§. 6.

Od krajowych opłat konsumcyjnych wymienionych w §. 3 i 4. niniejszej ustawy wolne są te palone, gorące, spirytusowe płyny, którym według §. 6 ustawy o opodatkowaniu wódki z 20. czerwca 1888 dz. p. p. Nr. 95 przyznane jest uwolnienie od opłaty konsumcyjnej.

§. 7.

Spory, jako też przekroczenia niniejszej ustawy i odnośnych rozporządzeń wykonawczych, podlegają rozpoznaniu i orzeczeniu władz politycznych.

§. 8.

Władze polityczne mają prawo nakładać grzywny porządkowe do wysokości 100 złr. i kary kontrawencyjne do 20-krotnej wysokości tej kwoty, o którą skarb krajowy ukrócić zamierzano, a ewentualnie kary aresztu i zasądzać winnych na koszt postępowania.

Koszta postępowania, grzywny i kary kontrawencyjne ściągane będą w drodze egzekucyi politycznej.

§. 9.

Koszta postępowania wpływać będą do kasy c. k. władzy politycznej, grzywny zaś i kary kontrawencyjne do funduszu krajowego.

§. 10.

Dodatki do podatku konsumcyjnego, ustanowione w §. 2. niniejszej ustawy, pobierane będą razem z odnośnym podatkiem i przez te same organa.

Pobór opłat konsumcyjnych, ustanowionych przez §§. 3. i 4. niniejszej ustawy, unormowanym zostanie rozporządzeniem, wydać się mającym przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§. 11.

Niniejsza ustawa wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1895 a przestaje obowiązywać z dniem 31. Grudnia 1899.

§. 12.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Uchwała ad B.

Sejm Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskim postanawia iż najmniej 50% czystego dochodu z krajowych opłat konsumcyjnych, ma być użytych począwszy od 1. Stycznia 1895 do 31. Grudnia 1899, na obniżenie dodatków krajowych.

Rezolucya ad C.

Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, by przy ułożeniu preliminarza budżetu krajowego na rok 1895 i następnych lat, zastosował się do postanowień uchwały ad B.

Przez powyższe uchwały załatwioną zostaje petycja do L. 1.117/931 Stowarzyszenia szynkarzy lwowskich.